

Πυρηνικές ευαισθησίες στη Γερμανία

Τοποθετήθηκαν όλα τα αφεντικά για τα καλά και τα κακά της πυρηνικής ενέργειας. Είδαν λέει οι Γερμανοί τι έγινε στη Φουκουσίμα και σκιάχτηκαν, είδαν και οι Τούρκοι και αδιαφόρησαν, γιατί είναι ανάλητοι οι Τούρκοι καρδιά μου. Για άλλη μια φορά βέβαια, βλέπουμε σε λειτουργία εκείνη την καθουσιαστική αντίληψη σύμφωνα με την οποία τα αφεντικά αποφασίζουν για στρατηγικά ζητήματα με τα κριτήρια που χρησιμοποιούν οι μικροαστοί στο σαλόνι της μάνας τους: "Άκουσες Καιτούλα; ο αντιδραστήρας στη Φουκουσίμα έπαθε φαινόμενο σούπερ GAU¹ - καλύτερα να μην το βάλουμε εκείνο το πυρηνικό καλοριφέρ, να βάλουμε έναν ηλιακό Στίμπελ Έλτρον".

Ιστορίες γι' αγρίους! Γιατί σε κάθε περίπτωση, υιοθετώντας την πυρηνική τεχνολογία, οι ιθύνοντες έχουν να λύσουν ένα περίπλοκο πολιτικό πρόβλημα. Από τη μια ο κίνδυνος ατυχήματος και ραδιενεργής μόλυνσης. Κανονικά, τα καπιταλιστικά κράτη δεν θα στεναχωριούνταν ούτε για τα ραδιενεργά ψάρια ούτε για τους ραδιενεργούς ψαράδες. Το ζήτημα όμως είναι ότι η ραδιενεργή μόλυνση δεν είναι σαν οποιαδήποτε καταστροφή. Η ειδοποιός διαφορά είναι ότι η ραδιενεργή μόλυνση, μόνιμη και μη εκκαθαρίσιμη καθώς είναι προς το παρόν, μπορεί να καταστήσει από τη μια στιγμή στην άλλη *μεγάλες περιοχές του κοινωνικού ακατάλληλες για μελλοντική καπιταλιστική αξιοποίηση*. Αυτό δεν είναι σαν την καταστροφή από το τσουνάμι που έρχονται οι κατασκευαστικές και τα ξαναφτιάχνουν και τονώνεται και η εθνική οικονομία. Τσουζέει και τσουζέει αρκετά ώστε τα αφεντικά να το λαμβάνουν υπ' όψη.

Ο δεύτερος παράγοντας στην εξίσωση είναι το αντιπυρηνικό κίνημα. Η αντίθεση στα πυρηνικά στο παρελθόν έχει αποδείξει ότι μπορεί να κινητοποιεί μεγάλες και ετερόκλητες κοινωνικές ομάδες ενάντια στην κατασκευή πυρηνικών εργοστασίων. Ήταν μάλιστα τόσο μεγάλες αυτές οι κινητοποιήσεις που ο μεταπολεμικός καλπασμός των πυρηνικών εργοστασίων ανακόπηκε τη δεκαετία του '70 και τα αφεντικά έμειναν για πολύ καιρό με την αντιπυρηνική καχυποψία των κοινωνιών τους στο χέρι.

Αλλά το αντιπυρηνικό κίνημα δυστυχώς μάς έχει αφήσει χρόνους. Και από εκεί και πέρα τα αφεντικά βρίσκουν μόνο θετικά. Που δεν είναι και λίγα. Πρώτα η ενεργειακή ανεξαρτησία από τους υδρογονάνθρακες, δηλαδή την καταραμένη Μέση Ανατολή και τους Αμερικάνους που την ελέγχουν. Επίσης η μετατροπή της παραγωγής ενέργειας σε μία στρατιωτικοποιημένη διαδικασία υψηλής ασφαλείας -απεργίες στη ΔΕΗ πολλές, απεργίες σε πυρηνικά εργοστάσια ελάχιστες. Τέλος η διαβολική αξιοπιστία και παραγωγικότητα που χαρακτηρίζει τους πυρηνικούς αντιδραστήρες σε κανονική λειτουργία...

Στην περίπτωση κάθε κράτους οι αντίστοιχες τεχνολογικές αναζητήσεις έχουν τις ειδικές τους μορφές. Ας πάρουμε το παροικιακό επάμφοτερίζον γερμανικό κράτος για παράδειγμα. Πρώτον το γερμανικό κράτος δεν έχει δικό του πετρέλαιο και φυσικό αέριο (έχει βέβαια κάρβουνο) και πρέπει να εισάγει. Δεύτερον η θέση του γερμανικού κράτους το φέρνει μακριά από τη Μέση Ανατολή και τη Μεσόγειο· τα τάν-

κερ με το γερμανικό πετρελαϊκό πρέπει να περάσουν τα στενά του Ορμούζ, τους πειρατές της Σομαλίας, τη διώρυγα του Σουέζ, το Γιβραλτάρ, τη Μάγνη και τέλος τον πορθμό του Σκάγκερακ. Όσο τα έχουν καλά με τους Αγγλοαμερικάνους, οι Γερμανοί ξεενερώνουν μόνο για την απόσταση. Αν τύχει να μην τα έχουν και τόσο καλά με τους Αγγλοαμερικάνους έχουν να ξεενερώνουν για πολύ περισσότερο, όπως έχει αποδείξει η ιστορία και όπως αποδεικνύεται στοιχειωδώς με τα όσα γίνονται αυτή τη στιγμή στη Λιβύη. Πώς λοιπόν θα βρουν με καλό κόστος ενέργεια στην ποσότητα που απαιτεί η γερμανική βιομηχανία και πώς θα διασφαλίσουν ότι δεν θα είναι εξαρτημένοι από τις διαθέσεις των αγγλοαμερικάνων; Θα μπορούσαν να στήσουν "ηλιακά πάρκα", μόνο που και αυτά θα πρέπει να σπηθούν εκτός Γερμανίας, εκεί που έχει μόνο ήλιο και αγγλοαμερικανικό στόλο. Θα μπορούσαν να στήσουν πυρηνικούς αντιδραστήρες με τα θετικά και αρνητικά που αναφέραμε παραπάνω. Θα μπορούσαν τέλος να αγοράσουν το περίφημο πετρέλαιο... της Ρωσίας.

Οπότε για το γερμανικό κράτος, το ερώτημα "πυρηνικά ή όχι", δεν είναι ένα ερώτημα οικολογικών ευαισθησιών, αλλά μεταφράζεται στο πολύ πιο γήινο ερώτημα "πόσο ακριβώς Πούτιν θέλουμε (και αντέχουμε) στη ζωή μας". Αυτό είναι το άλυτο μέχρι στιγμής δίλημμα που συνοδεύει το γερμανικό κράτος από την ίδρυσή του και έτσι δημιουργείται η μεταψυχροπολεμική αμφιθυμία του απέναντι στα πυρηνικά εργοστάσια. Βάλτε τα κάτω να δείτε: Ο προηγούμενος καγκελάριος κύριος Σρέντερ είχε αναγγείλει ότι είναι τόσο οικολόγος που θα κλείσει όλα τα γερμανικά πυρηνικά εργοστάσια. Όταν με το καλό ο κύριος Σρέντερ ξέγινε καγκελάριος, προσελήφθη σαν στέλεχος του ρωσικού ενεργειακού γίγαντα Gazprom και του ανετέθη να λομπάρει για την κατασκευή υποθαλάσσιου αγωγού υδρογονανθράκων που θα πήγαινε κατευθείαν από τη Ρωσία στη Γερμανία δίχως να περνάει από τα επισφαλή εδάφη της Ουκρανίας ή της Πολωνίας. Προφανώς ο Σρέντερ ήταν άνθρωπος που εξέφραζε τη γνώμη "λίγα πυρηνικά και πολλές Πούτιν" και τα συμφέροντα πίσω από αυτή τη γνώμη. Αλλά η καλή κυρία Μέρκελ που τον διαδέχθηκε, στις 28 Οκτώβρη του 2010 άλλαξε τον σχετικό νόμο και διακήρυξε ότι τα πυρηνικά είναι πράσινη ενέργεια και τις αντιδράσεις τις έχει χεσμένες. Και στις 16 του Μάρτη, δηλώνοντας ανήσυχη με την πιθανότητα φαινομένου σούπερ GAU στη Φουκουσίμα, αλλά στην πραγματικότητα *σφοδρά ανησυχώντας για την επικείμενη αγγλοαμερικανική επέμβαση στη Λιβύη* [περισσότερα στο κείμενο "λυσσασμένα σκυλιά" αυτού του τεύχους] ανακοίνωσε "πυρηνικό μορατόριουμ" έως τις 15 Ιουνίου. Τα 7 από τα 17 πυρηνικά εργοστάσια της Γερμανίας θα τεθούν εκτός λειτουργίας, ενώ ενδελεχώς θα ερευνηθεί η κατάσταση των υπολοίπων². Και πώς θα καλυφθεί το ενεργειακό έλλειμμα του γερμανικού καπιταλισμού; Στην ανάγκη, και αναλόγως του πώς εξελίσσονται τα πράγματα, με λίγο Πούτιν ακόμα. Κι ο Θεός βοηθός.

1. Αληθινός όρος.
2. "Θα κλείσουν επτά αντιδραστήρες", Καθημερινή 16/3/2011.

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελές
ίσα πόψεις
μικρούλες
φωτό
)

Όπου τολμούν οι αετοί

Η εξόχως χιουμοριστική διακόσμηση του γραφείου του κυρίου Σρέντερ στην καγκελαρία του Βερολίνου, περιλάμβανε τον περήφανο αμερικανικό αετό σε δύσκολες φάσεις της καριέρας του. Φανταζόμαστε πως φεύγοντας πήρε και τον πίνακα μαζί του για να διακοσμήσει το γραφείο του στην Gazprom...

Σχετικό: Οι "Εκατό Ήλιοι" στο δίκτυο

Αν όλα πάνε καλά, την ώρα που διαβάζετε αυτές τις γραμμές, ετούτο εδώ θα βρίσκεται στο site των εκδόσεων antifascrista σε μορφή pdf (antifascrista.net> Βιβλιοθήκη > Αυτονομία). Είναι μια δουλειά της αυτόνομης πολιτικής ομάδας Μηδέν Άπειρο που το 2008 έγινε εκδήλωση για λογαριασμό της Ομοσπονδίας Αυτόνομων Ομάδων Federation. Έχει τίτλο "Εκατό Ήλιοι: Μιλιαρισμός, Πυρηνικά Όπλα και Διακρατικός Ανταγωνισμός με Οδηγό το Παράδειγμα της Αντιπυρηνικής Άμυνας". Ακολουθώντας την ιστορία της πυραυλικής και αντιπυραυλικής τεχνολογίας, καταλήγει να ασχολείται με την ιστορία του στρατιωτικού βιομηχανικού και εκπαιδευτικού συμπλέγματος, τις Κεϊνσιανές αφηρητές και τις νεοφιλελεύθερες μεταλλάξεις του. Προς το τέλος περιλαμβάνει μια σύντομη ιστορία του αντιπυρηνικού κινήματος και επεξεργάζεται το ερώτημα κατά πόσο ένας πυρηνικός πόλεμος είναι εφικτός.